

Una Unió Europea que es juga la fortalesa i la democràcia

El procés de democratització de les institucions europees haurà agafat velocitat de creuer si el proper president de la Comissió ha estat candidat a les eleccions al Parlament

Manfred Weber, candidat del PPE a la presidència de la Comissió Europea. | PPE.

Una de les preguntes a les que més hem hagut de respondre els diputats al Parlament Europeu durant la legislatura que ja es va acabant és: per què les institucions europees estan tan allunyades? I de tant que ens ho pregunten, al final hi ha un gran risc de patir una mena de síndrome d'Estocolm d'aquesta idea força: les institucions europees estan allunyades de la gent i són dèbils, buròcrates, no democràtiques...

Assumir aquesta idea és obrir la porta a tota mena de moviments polítics que no tenen altre objectiu que destruir el projecte europeu. Lluny d'ells intentar aproximar les institucions europees a ningú. El principal objectiu d'aquestes forces, que no són gens menors, i que no sempre responen clarament al perfil de força política eurofòbica o d'extrema dreta, és allunyar del tot la Unió Europea de la gent, a través de la seva destrucció i d'un viatge al passat que només podrà ser dantesca.

Personalment em resisteixo a confirmar la idea: **les institucions europees no estan allunyades de la gent, no són dèbils, tenen la burocràcia que tot govern ha de tenir, i són més democràtiques del que ens pensem.** Sense negar la gran dificultat a la que la Unió Europea fa front: hi ha forces molt importants molt interessades en fer-nos creure el contrari.

I amb un article no podem revertir aquesta força. Però sempre podem posar el nostre gra de sorra per reforçar un projecte europeu que segueix sent un gran instrument per fer d'aquest racó de món un bon lloc per viure, i també per fer del món un lloc millor del que és avui. Perquè **des de que existeixen les institucions europees, els europeus vivim millor del que havíem viscut mai. I el món, també.**

Pensem.

Comencem per unes dades, que com que són números, sempre permeten objectivar una mica més el debat. A les eleccions nord-americanes del 2016, les que va acabar guanyant Donald Trump, van votar 137 milions d'americans. I a les eleccions que van elegir per primera vegada Barack Obama com a president nord-americà, 131 milions. El passat 26 de maig uns 200 milions d'uropeus van acudir a les urnes i van expressar les seves preferències sobre qui ha de liderar la Unió Europea -no només la configuració del Parlament Europeu- els propers cinc anys.

Els anys aquells del lament lacònic pel dèficit democràtic de les institucions europees -perquè la Comissió Europea s'escollia a dit..., perquè el Parlament Europeu amb prou feines legislava...- ja s'han acabat. I ignorar un fet, no el canvia. I el fet és que si 131 milions d'americans van escollir Barack Obama com a president, i Europa es va desfer en elogis per aquell líder d'un gran país, d'un altre continent, **Europa ha de ser conscient que els seus líders europeus els hem votat molts més milions de persones que no pas Obama o Trump.**

El principal repte, ara, consisteix en donar-ho a conèixer i a **fer front a tots aquells que pretenen canviar tancats a un despatx allò que la ciutadania ja ha expressat** posant vots a les urnes i seguint l'establert per la llei, començant per Emmanuel Macron i per Ciutadans, amb la complicitat de Pedro Sánchez i el PSOE, i aplaudits amb les orelles per euroescèptics i eurofòbics.

El procés de democratització de les institucions europees haurà agafat velocitat de creuer i es consolidarà si el proper president de la Comissió és un d'aquells que ha estat candidat a les eleccions al Parlament Europeu, tal i com aquesta institució defensa, i el Tractat de Lisboa apunta. I aquest procés de democratització embarrancarà si entre Macron i Sánchez acaben per provocar l'elecció d'un president de la Comissió que no hagi passat per les urnes.

Aquest és el principal repte de la propera legislatura, i ha de ser resolt en les properes setmanes. I és el principal repte perquè a la resta de desafiaments que té al davant la Unió Europea -el Brexit (<https://www.pensem.cat/noticia/1/brexit/democracia/europa/llicons/fonamentals>) , els populismes, les nacionalismes excloents i trencadors, la recuperació de la societat del benestar, la lluita contra el canvi climàtic, l'economia del segle XXI (intel·ligència artificial, robòtica, etc., etc)- només se'ls hi podrà fer front des d'un govern europeu democràtic, fort i legítim.

Manfred Weber, 'Ein Bayer für Europa'. Foto: CSU.

I tot el que sigui debilitar el govern de la Comissió Europea, com pretenen alguns presidents de govern, com pretenen els enemics d'aquest procés d'integració europea que ens ha donat el període més brillant de la història d'Europa, **és limitar la capacitat dels europeus per ser l'actor global que el món necessita que Europa sigui.**

Podria allargar aquesta reflexió apuntant debilitats futures, posicions concretes de la Unió Europea en front dels Estats Units o la Xina, com fem front al canvi climàtic..., però debilitaria aleshores la reflexió principal que volia fer, i estaria fent el joc als qui volen una Unió Europea dèbil i burocratitzada.

Jo la vull, i els europeus la necessitem, legítima, forta i democràtica. **Aquest és i seguirà sent el principal repte de la propera legislatura.**